

РЕШЕНИЕ

№ 773

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Димитринка Костадинова-Младенова

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разглежда докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20211100508037 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, срещу ДР. К. Г. искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че дължи сумата от 5819,53 лв., представляваща цена за доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 824,21 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., сумата от 60,95 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до изплащане на вземането, и мораторна лихва в размер на 12,28 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., по отношение на апартамент N 192, находящ се в гр. София, община *****, ж. к. *****

Постъпила е въззивна жалба от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, срещу решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, с което са отхвърлени изцяло предявените искове. Твърди, че обжалваното решение е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Поддържа, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че ответникът не е потребител на топлинна енергия за битови нужди по см. на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, като посочва, че в т. 2

от представения като доказателство по делото нотариален акт N 40, том I, дело N 30/18 г. ДР. К. Г. изрично е декларирал, че е единствен собственик на процесния имот. Твърди, че по делото е представено и решение от 03.10.1989 г. по гр. д. N 186/89 г. по описа на СРС, с което процесният имот е бил възложен в дял на ответника. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение като неправилно и вместо него да постанови друго решение, с което да уважи предявените иски. Претендира разноски, в т. ч. и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна – ДР. К. Г. е подала отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. Твърди, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Третото лице – помагач на страната на ищеца - „Т.С.“ ЕООД не изразява становище.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно съединени положителни установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, твърди, че ответникът ДР. К. Г. е бил собственик на следния топлоснабден имот: апартамент N 192, находящ се в гр. София, община *****, ж. к. ***** в периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., и в това си качество се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди през процесния период. Посочва, че ответникът е ползвал доставената му топлинна енергия в периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., като не е заплатил дължимата цена. Твърди, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е било образувано ч. гр. д. N 54581/18 г. по описа на СРС, 171 състав, по което е била издадена заповед за изпълнение на процесните вземания, която е била връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което са дадени указания за предявяване на иск за установяване съществуването на процесните вземания. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца, както следва: сумата от 5819,53 лв., представляваща цена за доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г. за следния топлоснабден имот: апартамент N 192, находящ се в гр. София, община *****, ж. к. ***** ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 824,21 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., сумата от 60,95 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до изплащане на вземането, и мораторна лихва в размер на 12,28 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г. Претендира разноски.

Ответникът - ДР. К. Г. е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК. Оспорва твърдението на ищеца, че през процесния период е бил собственик на процесния имот. Оспорва стойността на начислената топлинна енергия, като твърди, че не съответства на действително потребената топлинна енергия. Прави възражение за изтекла

погасителна давност по отношение на част от дълга за главница. Оспорва иска за мораторна лихва, като твърди, че не са представени по делото доказателства за това до ответника да е достигнала покана за плащане, респ. след изтичане на срока ѝ за изпълнение, той да е изпаднал в забава.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „Т.С.“ ЕООД не изразява становище по исквете.

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна.

Разгледана по същество, въззивната жалба е частично основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на императивни материалноправни норми.

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ.

За основателността на иска следва да установи от ищеца наличието на облигационно правоотношение за продажба на топлинна енергия с ответника, по силата на което ищецът е престириал – доставил е топлинна енергия за отопление и подгръване на вода в претендирания обем и на уговорената цена за процесния имот през процесния период, както и дължимата цена за ползваната топлинна енергия за процесния период.

В тежест на ответника е при доказване на горните факти, да установи положителния факт на плащане.

С оглед възражението за погасяване по давност на част от вземанията, то в тежест на ищеца е да докаже наличието на обстоятелства, настъпването на които обуславя спиране, респ. прекъсване на давността, по см. на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ - чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тези общи условия се публикуват най – малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 ЗЕ/.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна /купувач/ по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 от ДР ЗЕ /обн. в ДВ,

бр. 54 от 17.07.2012 г./, е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди.

С разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ /изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г./ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, която е присъединена към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са обявени за потребители на топлинна енергия и като такива са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3, като изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти /потребители/ на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбирани клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди /чл. 153, ал. 1 ЗЕ/ и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди /“битов клиент“ по смисъла на т. 2а, § 1 от ДР на ЗЕ/ и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие.

В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение N 2/17 г. по т. д. N 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

По делото не се спори между страните, че Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД на потребители за битови нужди са влезли в сила, както и че ответникът не е възразил срещу тях в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ, поради което те го обвързват, без да е необходимо изричното им приемане.

В случая, от представеното като доказателство по делото влязло в сила решение от 03.10.1989 г. по гр. д. N 186/89 г. по описа на Пети районен съд – София, с което е прекратен гражданският брак между ДР. К. Г. и Й.Й. Г.а, като дълбоко и непоправимо разстроен, и е утвърдено споразумение по чл. 101 СК /отм./, се установява, че придобитият по време на брака недвижим имот, находящ се в гр. София, ж. к. Х. М., кв. *****, заедно с избено помещение N 37, е поставен в дял на ДР. К. Г., който се е задължил да изплати на Й.Й. Г.а сумата от 4134 лв., представляваща 1/2 от стойността на апартамента, в

срок до 01.05.1990 г.

С т. 7 от утвърденото от съда споразумение по гр. д. N 186/89 г. по описа на Пети РС – София е прекратена съсобствеността между ДР. К. Г. и Й.Й. Г.а по отношение на описания в споразумението недвижим имот, като същият е поставен в дял на ответника ДР. К. Г.. Доколкото страните по споразумението определят начина на заплащане, в случая не е приложима разпоредбата на чл. 288, ал. 6 ГПК /отм./, респ. чл. 349, ал. 5 и 6 ГПК. Ето защо не може да се иска обезсилването му поради неплащане на уравнието на дела, респ. то не може да се счита за обезсилено по право. При неплащане на дължимата сума за уравнение на дела в уговорения срок, другата страна може да иска развалянето му.

По делото не се твърди и не се установява уговорената сума за уравнение на дела на другата страна да не е била платена от ответника, респ. споразумението да е било развалено поради неизпълнение. Ето защо, въззивният съд приема, че ответникът ДР. К. Г. се легитимира като собственик на имота, описан във влязлото в сила решение от 03.10.1989 г. по гр. д. N 186/89 г. по описа на Пети районен съд – София.

Идентичността на имота, описан в решение от 03.10.1989 г. по гр. д. N 186/89 г. по описа на Пети районен съд – София - ап. N 85, находящ се в гр. София, ж. к. ***** ет. 10, с процесния имот - ап. N 192, находящ се в гр. София, ж. к. *****, се установява от т. 1 от нотариален акт за продажба на недвижим имот N 40, том I, рег. N 438, дело N 30/18 г. по описа на нотариус с рег. N 152, който в тази му част има характер и на официален свидетелстващ документ по см. на чл. 179 ГПК.

Съвкупната преценка на посочените писмени доказателства води до извода, че ответникът ДР. К. Г. се легитимира на собственик на процесния имот през процесния период, поради което той се явява потребител на топлинна енергия за битови нужди по см. на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, и между него и ищеца е възникнало и съществувало облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, сключен при Общи условия, за описания по – горе имот, за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г.

По делото се установява и втората предпоставка за уважаване на иска, а именно- ищецът да е доставил на ответника топлинна енергия за отопление и подгръвяне на вода в претендирания обем и на уговорената цена през процесния период по отношение на процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение. Начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл. 139 – 148/ и в действащата през процесния период Наредба N 16 – 334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

От представения като доказателство по делото протокол от 12.09.2009 г. се установява, че ЕС на сградата с адрес: гр. София, ул. *****, вх. В и Г, е сключила договор за дялово разпределение на топлинна енергия с „Т.С.“ ЕООД. Идентичността на старите адреси – ж. к. *****, ул. *****А, и ж. к. *****, ул. *****, със следния настоящ адрес: ж. к. *****, вх. *****, се установява от удостоверение с изх. N 68 – 00 –

889/02.07.2015 г., издадено от ГИС – София.

По делото не се твърди и не се установява договорът за извършване на услугата „дялово разпределение“, сключен с „Т.С.“ ЕООД, да е бил прекратен, поради което съдът приема, че през процесния период ФДР е извършвала разпределение на топлинна енергия в блока след отчет на уредите за дялово разпределение и на водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в СЕС.

По делото не се оспорва, че изчисленията на ФДР са съгласно Методиката за дялово разпределение към Наредбата за топлоснабдяването. Ето защо, съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно.

Тъй като се дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне на дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите по фактури, представляващи стойности по прогнозен дял, а тези, които се формират в резултат от изравняване.

В случая, от представените като доказателства по делото съобщение към фактура N 0075744341/31.07.2016 г. и съобщение към фактура N 0081981201/31.07.2017 г., изготвени въз основа на изравнението, подадено от ФДР, за отчетни периоди от 01.05.2015 г. до 30.04.2016 г. и от 01.05.2016 г. до 30.04.2017 г., се установява, че дължимата сума за реално консумирана топлинна енергия за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2016 г. е 3010,88 лв., а за периода от 01.05.2016 г. до 30.04.2017 г. е 2808,65 лв.

По делото не се твърди и не се установява дължимата от ответника сума за доставена топлинна енергия в размер на 5819,53 лв. за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г. да е погасена чрез плащане.

Ето защо, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от дълга за главница.

Съгласно Тълкувателно решение N 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност.

Предявяването на иска прекъсва течението на давността. Искът е предявен в съда на 15.08.2018 г. /арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/, поради което извън погасителната давност са всички вземания за доставена топлинна енергия, чиято изискуемост настъпва след 15.08.2015 г. /чл. 114, ал. 1 ЗЗД/.

Заплащането на топлинната енергия в сградата – етажна собственост, в която се намира процесният топлоснабден имот, се е осъществявало по реда на чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ /на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноски/. Тъй като задълженията са възникнали като срочни, то същите са станали изискуеми на първо число на месеца, следващ месеца, за който се начисляват /с оглед на това, че се начисляват помесечно и на основание чл. 84, ал. 1, изр. първо ЗЗД/. Вземането за цената на

доставена топлинна енергия за м. 05.2015 г., за м. 06.2015 г. и за м. 07.2015 г. са станали изискуеми преди 15.08.2015 г. и са погасени по давност.

Предвид изложеното по – горе, искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ се явява частично основателен, поради което следва да се уважи до размера на сумата от 5737,91 лв., представляваща стойността на доставената топлинна енергия за периода от 01.08.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до окончателното плащане. За разликата над сумата от 5737,91 лв. до пълния предявен размер от 5819,53 лв. и за периода от 01.05.2015 г. до 31.07.2015 г. искът следва да се отхвърли като погасен по давност.

С оглед частичното несъвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, следва да бъде отменено като неправилно в частта му, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ до размера на сумата от 5737,91 лв. и за периода от 01.08.2015 г. до 30.04.2017 г., и вместо това да бъде постановено друго решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 5737,91 лв., представляваща стойността на доставената топлинна енергия за периода от 01.08.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до окончателното плащане. Решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в частта, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 5737,91 лв. до сумата от 5819,53 лв. и за периода от 01.05.2015 г. до 31.07.2015 г.

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за установяване на съществуването на вземане за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г.:

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършвала услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно чл. 22, ал. 1 от Общи условия на ищеца от 2014 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на Търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата “дялово разпределение”, извършвана от избрания от тях търговец. В аналогичен смисъл са и Общите условия от 2016 г.

Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че е сключен договор за дялово разпределение между етажните собственици на топлоснабдената сграда и третото лице - помагач, както и че през процесния период услугата е била извършена от третото лице – помагач.

От представеното по делото извлечение от сметки за аб. N 243368 се установява, че за извършените услуги за дялово разпределение в периода от 01.06.2015 г. до 30.04.2017 г. са издадени 23 бр. фактури на обща стойност – 60,95 лв. Същевременно по делото не се твърди и не се доказва от ответника посочената сума да е погасена чрез плащане.

Ето защо, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно Тълкувателно решение N 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД и за тях се прилага тригодишна давност.

Предявяването на иска прекъсва течението на давността. Искът е предявен в съда на 15.08.2018 г. /арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/, поради което извън погасителната давност са всички вземания за възнаграждение за услугата дялово разпределение, чиято изискуемост е настъпила след 15.08.2015 г. /чл. 114, ал. 1 ЗЗД/.

В случая, от вземанията за възнаграждение за дялово разпределение, описани в извлечението от сметка за аб. N 243368, само вземането за м. 06.2016 г. /2,65 лв./ е станало изискуемо преди 15.08.2015 г. и е погасено по давност. Непогасените по давност суми са в размер на 58,40 лв. и са за периода от 01.07.2015 г. до 30.04.2017 г.

Предвид изложеното по – горе, искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи до размера на сумата от 58,40 лв., представляваща възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.07.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до окончателното плащане. Искът следва да се отхвърли като погасен по давност за разликата над сумата от 58,40 лв. до пълния предявен размер от 60,95 лв. и за периода от 01.05.2015 г. до 30.06.2015 г.

С оглед частичното несъвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, следва да бъде отменено като неправилно в частта му, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД до размера на сумата от 58,30 лв. и за периода от 01.07.2015 г. до 30.04.2017 г., и вместо това да бъде постановено друго решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 58,30 лв., представляваща възнаграждение за дялово възнаграждение за периода от 01.07.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до окончателното плащане. Решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в частта, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 58,30 лв. до сумата от 60,95 лв. и за периода от 01.05.2015 г. до 31.07.2015 г.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

На основание чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане по давност се погасяват и акцесорните вземания, произтичащи от него. Ето защо, по отношение на погасените по давност вземания за главница за периода от 01.05.2015 г. до 31.07.2015 г. не се дължи мораторна лихва на основание чл. 119 ЗЗД.

В случая, за част от процесния период са били приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т.С.“ ЕАД на клиенти в гр. София, одобрени с Решение N ОУ – 02/03.02.2014 г. на ДКЕВР, в сила от 12.03.2014 г., а за останалата част от процесния период Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т.С.“ ЕАД на клиенти в гр. София, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, на основание чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката, и публикувани във вестник „Монитор“ на 11.07.2016 г., в сила от 12.08.2016 г.

Съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т.С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. София, в сила от 12.03.2014 г., клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период в 30 - дневен срок от датата на публикуване на интернет страницата на продавача.

В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2, ако не са заплатени в срока по ал. 2.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ длъжникът изпада в забава само при неизпълнение на задължението за заплащане на цената на топлинната енергия в 30 – дневен срок от публикуване на общата фактура за потребена топлинна енергия за целия отчетен период. Установяването на датата на публикуване на общите фактури е обстоятелство, което е в доказателствена тежест на ищеца. Тъй като ищецът не е ангажирал доказателства, от които да е видно датата, на която са били публикувани на интернет страницата му данни за дължимите от ответника суми за доставената топлинна енергия за отчетния период, за който са приложими Общите условия от 2014 г., за да може да се определи началната дата на забавата му, съдът намира, че не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска за мораторна лихва за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., начислена върху непогасените по давност задължения по общата фактура N 0075744341/31.07.2016 г.

Съгласно чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т.С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. София, в сила от 12.08.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в приложимите Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъде поставен ответника в забава /арг. от чл. 84,

ал. 1 ЗЗД/. В случая 45 – дневният срок за плащане на задълженията по общата фактура N 0081981201/31.07.2017 г. е изтекъл на 14.09.2017 г. Следователно ответникът е изпаднал в забава в плащането на задължението си по обща фактура N 0081981201/31.07.2017 г. на 15.09.2017 г.

Изчислен от съда, при условията на чл. 162 ГПК, чрез интернет калкулатор на www.nap.bg, размерът на мораторната лихва за периода от 15.09.2017 г. до 31.07.2018 г., начислена върху сумата от 2808,65 лв., е 249,68 лв.

Предвид изложеното по – горе, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи частично, като се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 249,68 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2017 г. до 31.07.2018 г., като за разликата до пълния предявен размер от 824,21 лв. искът следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед частичното несъвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, следва да бъде отменено като неправилно в частта му, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД до размера на сумата от 249,68 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2017 г. до 31.07.2018 г., като вместо това следва да бъде постановено друго решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 249,68 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2017 г. до 31.07.2018 г. Решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в частта, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 249,68 лв. до сумата от 824,21 лв.

Искът за лихва за забава за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., начислена върху главницата за възнаграждение за дялово разпределение за процесния период, следва да се отхвърли като неоснователен. Съображенията за това са следните:

За основателността на иска за мораторна лихва следва да се установи наличието на главен дълг и забава в погасяването му.

По делото се установява наличието на главен дълг /наличието на непогасени задължения за главница за дялово разпределение/. Не е доказана обаче втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговорения срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника /арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД/.

По изложените съображения, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 12,28 лв.,

представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., начислена върху главницата за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., следва да се отхвърли като неоснователен.

Поради съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, в частта му, в която е отхвърлен искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 12,28 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2016 г. до 31.07.2018 г., начислена върху главницата за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г., следва да се потвърди.

По разноските:

Въззивникът претендира разноски.

Предвид изхода на спора въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на въззивника на основание чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК сумата от 810,17 лв., представляваща разноски в първоинстанционното производство, сумата от 165,91 лв., представляваща разноски в заповедното производство /по ч. гр. д. N 54581/18 г. по описа на СРС, 171 състав/, както и сумата от 480,90 лв., представляваща разноски във въззивното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение N 190111/02.09.2020 г., постановено по гр. д. N 883/19 г. по описа на СРС, 171 състав, **в частта му**, в която са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** N 23Б, срещу ДР. К. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. София, ж. к. ***** ап. 192, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, до размера на сумата от **5737,91 лв.**, представляваща стойността на доставената топлинна енергия за периода от 01.08.2015 г. до 30.04.2017 г. за аб. N 243368, до размера на сумата от **249,68 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2017 г. до 31.07.2018 г., и до размера на сумата от **58,30 лв.**, представляваща възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.07.2015 г. до 30.04.2017 г., **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** N 23Б, срещу ДР. К. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. София, ж. к. ***** ап. 192, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че дължи сумата от **5737,91 лв.**, представляваща стойността на доставената топлинна енергия за периода от 01.08.2015 г. до 30.04.2017 г. за следния топлоснабден имот: ап. 192, находящ се в гр. София, ж. к. ***** ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до

окончателното плащане, сумата от **249,68 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2017 г. до 31.07.2018 г., и сумата от **58,30 лв.**, представляваща възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.07.2015 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва, считано от 15.08.2018 г. до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖАВА решението в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА ДР. К. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. София, ж. к. ***** ап. 192, да заплати на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. **** N 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 и 8 ГПК сумата от **810,17 лв.**, представляваща разноси в първоинстанционното производство, сумата от **165,91 лв.**, представляваща разноси в заповедното производство /по ч. гр. д. N 54581/18 г. по описа на СРС, 171 състав/, както и сумата от **480,90 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

Решението е постановено при участието на „Т.С.“ ЕООД като третото лице – помагач на страната на „Т.С.“ ЕАД.

Решението в частта му по иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в 1 – месечен срок от връчването му на страните, а в останалата му част – не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____